

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAYDER, MO
Tratamentul / Mo Hayder; trad. Graal Soft. – București:
Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-303-3

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MO HAYDER
The Treatment
© Mo Hayder, 2001

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© Editura RAO, 2007
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-303-3

1

(17 iulie)

După ce văzu ce era de văzut, inspectorul detectiv Jack Caffery, de la Echipa de Investigații Criminale din sudul Londrei, pe scurt AMIT, acceptă că, din tot ce văzuse la Brixton în acea seară noroasă de iulie, comportamentul mulțimii îl șocase cel mai mult.

Se aflau acolo când el ieși din casa familiei Peach – vreo douăzeci și mai bine de oameni, unii dintre ei cu glugi pe cap, risipiți pe peluzele caselor învecinate, ignorând marcajele poliției, pe spectatori, apoi pe oamenii poliției. Unii, cu gurile căscate. Alții, cu respirația grea. Toți îl priveau în ochi, ca și cum ar fi știut ce se petrecuse în casă. Da, ca și cum i-ar fi distrat pe-ascuns felul în care el însuși reacționase, văzând locul crimei. De modul atât de neprofesional în care el interpreta lucrurile în nume personal.

Mai târziu, trebui să accepte că manifestările mulțimii nu erau decât un reflex psihologic, că ei nu puteau să-i radiografeze gândurile, că nu ar fi putut ști ce li se întâmplase celor din

familia Peach, dar chiar și așa vederea oamenilor îi ridicase un nod în gât. Se opri la capătul aleii să-și scoată costumul de protecție și să-l înmâneze unui ofițer legist. Apoi își puse încălțăminte lăsată dincolo de banda care marca locul crimei, și înaintă prin stolul de păsări de pe trotuar, care se ridicară fâlfâindu-și aripile de culoarea petrolului.

Parcul Brockwell – un imens triunghi isoscel, cârpit din pețice de pădure și iarbă, cu vârful spre stația de metrou Herne Hill – se întindea pe o lungime de circa un kilometru și jumătate la granița dintre două părți foarte diferite ale Londrei. La vestul său, mahalalele din Brixton – unde, în unele dimineți, angajații primăriei trebuiau să arunce nisip pentru a zvânta bălțile de sânge – și, către est, Dulwich, cu pensiunile sale inundate de flori și cu ferestre imense, de care cu siguranță John Sloane s-ar fi îndrăgostit¹. Donegal Crescent se răsfața vizavi de parcul Brockwell, într-o parte ancorat de un local care avea lacătul pe ușa de la intrare, iar în cealaltă de o dugheană ținută de un indian. Era un cvartal liniștit de case deținute de primărie, rânduri de case la modă în anii 1950, cu terase neacoperite, fără pomi pe peluza din față, cu uși ciocolatii. Pe terenul din față acestor case se afla un maidan de forma unei potcoave, unde se hârjoneau cu bicicletele, prin iarba tunsă, copiii locului. Caffery era de părere că membrii familiei Peach ar fi putut considera că sunt în siguranță având acele vecinătăți.

Din nou în cămașă, după ce abandonă costumul de protecție, binecuvântă aerul proaspăt de afară. Își rula o țigară și se îndreptă către ofițerii aflați lângă mașina Unității de Comandă a Departamentului Științific. Ei tăcură când îl văzură apropiindu-se și știu ce gândeau. Nu trecuse cu mult de treizeci

¹ John French Sloane, artist american (1871–1951), figură marcantă a artei realiste. A pictat nenumărate peisaje surprinzând vitalitatea și complexitatea orașului New York, uneori de la fereastra locuinței sale. (n.tr.)

de ani, adică nu era un trăpaș trecut prin războaie, cu răni acoperite de grade și stele, însă mulți dintre ofițerii din sudul Londrei știau cine este. „Un rebel din Poliția Metropolitană“, îl etichetase *Police Review*. Știa că este respectat de oamenii legii și i se părea cam straniu. „De-ar fi știut întreg adevărul“. Speră să nu observe nimeni cum îi tremurau mâinile.

– Ei bine? Își aprinse țigara și se uită la sacul de plastic cu probe, pe care-l ținea în brațe un tânăr ofițer. Cu ce te lauzi?

– Am găsit chestiile astea în parc, domnule, la circa 20 de metri în spatele casei familiei Peach.

Caffery luă punga și o răsturnă cu atenție. Era un pantof sport Nike, pentru copii, care-i încăpea cu ușurință în palmă.

– Cine l-a găsit?

– Căinii, domnule.

– Și?

– Au pierdut urmele. La început aveau o urmă bună, foarte bună.

Un sergent îmbrăcat în cămașa albastră a unității, care se ocupa de câinii-detectivi, stătea ca pe ace, arătându-i parcul întrezărit peste acoperișul caselor, pătând cerul cu liziera sa întunecoasă.

– Ne-au tras pe alea care duce în vestul parcului – dar, după aproape un kilometru, nu au mai simțit urma. Se uită cu ciudă la cerul înserat. Și nici nu mai e lumină acum.

– Așa e. Cred că trebuie să vorbim la Departamentul de Patrulă Aeriană.

Caffery îi returnă pantoful ofițerului legist.

– Ar trebui să-l pui într-o pungă în care să-l protejezi de umezeală.

– Pardon?

– E sânge pe el. Nu vezi?

Ofițerii din Unitatea de Comandă a Departamentului Științific aprinseră reflectoarele, inundând cu lumină casa familiei Peach și pomii parcului din apropiere. În grădina din față, legiștii în costume de cauciuc albastru cercetau meticolos peluza, adunând cu atenție toate resturile, iar dincolo de banda de marcaj stăteau vecinii în grupuri, privind șocați, fumând și vorbind în șoaptă. Se opreau doar pentru a se strânge în jurul detectivilor AMIT, îngropându-i în întrebări. Presa era și ea acolo. Tot mai nerăbdătoare.

Caffery stătea lângă mașina Unității de Comandă și privea casa. Era o casă cu două nivele și cu terasă, cu fațadă grunjoasă, o antenă de satelit pe acoperiș, cu rame de aluminiu la ferestre și cu un covoraș scâmoșat la ușa din față. Fiecare fereastră avea perdele brodate, iar draperiile erau trase.

Nu-i văzuse pe cei din familia Peach, sau ceea ce mai rămăsese din ea, decât după incident, însă i se părea că-i cunoaște. Sau, cel puțin, cunoștea categoria aceasta de oameni. Nu era niciun motiv pentru care părinții – Alek și Carmel – să le devină simpatici celor din echipa de investigație. Erau amândoi bețivi, șomeri, iar Carmel Peach îi înjurase pe paramedicii care o transportau la ambulanță. Caffery nu-l văzuse pe băiatul lor de nouă ani, Rory, singurul lor copil. Atunci când ajunsese el la fața locului, ofițerii răscoliseră deja casa, încercând să dea de urma băiatului – prin dulapuri, prin pod, chiar și după panourile cu care era placată baia. Descoperiră o urmă aproape insesizabilă de sânge pe blatul bufetului din bucătărie, iar geamul ferestrei din spate era spart. Caffery percheziționă cu o echipă de ofițeri o proprietate părăsită, la două case distanță, strecurându-se pe burtă printr-o crăpătură din ușa din spate, cu lanternele în dinți, ca într-un roman cu superspioni pentru adolescenți. Nu găsiră decât obișnuitele culcușuri improvizate de cei fără adăpost. Niciun semn de viață. Și nici urmă de Rory Peach. Faptele în sine erau suficient de grave, iar pentru

Caffery totul părea predestinat să-i reamintească propriul trecut. „Nu lăsa ca amănuntele astea să devină o problemă, Jack, nu le lăsa să devină propria ta problemă.“

– Jack? Lângă el apărură deodată inspectorul detectiv-șef Danniella Souness. Ești bine, copile?

Se uită în jur.

– Danni, Doamne, ce bine că ești aici.

– Ce ai pe față? Ești murdar ca un dos de cătea.

– Mulțam, Danni.

Își șterse fața și se întinse.

– Sunt în tura de la miezul nopții.

– Ce-a spus poliția despre asta? Făcu un gest către casă. Lipsește o mașinuță din garaj, nu? Rory?

– Da. Suntem pe punctul să pomim războiul, are doar nouă ani.

Souness pufni și-și scutură capul. Era solidă, avea 1,60 metri înălțime și vreo 80 de kilograme îmbrăcată și purtând ghetе bărbătești, cum obișnuia. Cu părul tăiat drept și cu pielea ei roz-albă, de scoțian neaoș, semăna mai degrabă cu o adolescentă îmbrăcată pentru prima înfățișare la Curte decât cu un inspector de poliție de 49 de ani. Ea își lua meseria foarte în serios.

– Bine, echipa de investigatori a trecut pe-aici?

– Nu știm încă dacă a murit cineva. Dacă nu avem un cadavru, nu chemăm nici echipa de investigatori.

– Uau, pișăciosi leneși.

– Poliția locală a căutat prin casă și nu l-a putut găsi. În parc sunt echipele de polițiști și câinii, iar divizia aeriană ar trebui să fie pe drum.

– De ce crezi că e în parc?

– Toate casele astea sunt cu spatele la parc. Arată către ramurile care se ridicau peste acoperișuri. Avem un martor care a văzut ceva îndreptându-se de la casa cu numărul 30 către

copaci. Ușa din spate este deschisă, gardul are o gaură, iar băieții au găsit un pantof de sport în parc.

– Bine, bine, m-ai convins.

Souness își încrucișă brațele la piept și se întoarce pe călcâie, măturându-i cu privirea pe oamenii din serviciul tehnic, pe fotografi și pe ofițerii diviziei de criminalistică. Pe treptele de la intrarea casei de la numărul 30, un cameraman își controlează centura cu baterii, așezând greoiul său aparat Betacam într-o cutie.

– Seamănă cu decorul unui film de mână a șaptea.

– Oamenii vor să lucreze peste noapte.

– Și ce-i cu ambulanța? Cea care aproape că a dat peste mine pe șosea?

– A, da – aceea era mama. Ea și soțul au fost transportați la King's. Ea va supraviețui, dar el nu are nicio speranță. Unde a fost lovit – Caffery își duse mâna la ceafă – l-a dat de-a dura.

Privi peste umăr, apoi se aplecă puțin, apropiindu-se de ea și coborându-și vocea:

– Dani, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ținem departe de presă, câteva informații pe care nu am vrea să le vedem prin tabloide.

– Ce informații?

– Că nu este o răpire pentru custodie. Este copilul lor – nu există foști soți la mijloc.

– Un *tigru*, cumva?

– Nu e nici *tigru*.

Tigrii erau numiți răpitorii care cereau răscumpărare, dar familia Peach nu făcea parte din liga celor care ar fi putut fi extorcați de bani.

– Și oricum, adăugă Caffery, dacă ții cont de ceea ce s-a întâmplat, vei vedea că lucrurile nu sunt foarte clare.

– Ce vrei să spui?

Caffery se uită împrejur la jurnaliști și la vecinii familiei Peach.

– Știi ce? Hai în mașină. O împinse ușor de la spate pe Souness. Nu vreau să tragă cineva cu urechea.

– Bine, hai.

Se strecură în mașina Unității de Comandă, iar Caffery o urmă, prinzând marginea de sus și aruncându-se înăuntru. Hârlețe, mașinării de tăiat și plăci de aluminiu jivrat atârnav pe ziduri, și un frigider unde erau păstrate probele colectate torcea liniștit într-un colț de mașină. Jack închise ușa, trase cu piciorul un scaun și i-l dădu ei. Se așeză și el în fața ei, cu picioarele desfăcute, cu coatele pe genunchi, privind-o cu atenție.

– Ce?

– Am aflat ceva aiurea.

– Ce?

– Tipul a stat mai întâi cu ei.

Souness se încruntă, lăsându-și bărbia în jos, ca și cum nu ar fi fost sigură de seriozitatea lui.

– A stat cu ei?

– Da, așa e. Pur și simplu, și-a pierdut vremea pe-aici. Pentru vreo trei zile. Ei erau legați aici – cu cătușe – fără apă sau mâncare. Sergentul-detectiv Quinn crede că, dacă ar mai fi trecut vreo 12 ore, sigur murea unul dintre ei.

El își ridică sprâncenele:

– Cel mai nasol, mirosul.

Souness își rostogoli ochii.

– O, ce drăguț!

– Apoi sunt porcăriile mâzgălite pe pereți.

– Iisuse... Souness se lasă puțin în spate, prinzându-și obrazii cu palmele. Pare să semene cu căcatul din Maudsley...

El încuviință.

– Mda... Dar nu poate fi prea departe – parcul este păzit acum. Nu va trece mult și-l vom prinde.

Se ridică să iasă din microbuz.

– Jack? Souness îl opri. De fapt ești îngrijorat de altceva.

El făcu o pauză lungă, privind la podeaua mașinii, ținând mâna la ceafă. Era de parcă ea s-ar fi aplecat și i-ar fi examinat mintea la microscop printr-o fereastră tăiată în țeastă. Se plăceau, el și Souness, nu prea știau de ce, dar era un parteneriat care-i făcea să se simtă bine. Cu toate acestea, mai erau și lucruri pe care prefera să nu i le spună.

– Nu, Danni, murmură el în cele din urmă, refăcând nodul la cravată, fără a dori să audă cât de multe bănuia ea în legătură cu frământările lui. Hai să dăm o raită prin parc, nu vrei?

Afară, noaptea se lăsase pe Donegal Crescent. Luna plutea roșie pe cer, puțin peste linia orizontului.

În zona din spatele Donegan Crescent, parcul Brockwell părea să se întindă pe mulți kilometri în zare. Costișele sale erau, mai degrabă, aride, în afara câtorva copaci scheletici, în mare parte fără frunze, dar cu un pâlț de arbuști exotici pe culme. Pe panta vestică, însă, pe o suprafață cât patru terenuri de fotbal, copacii creșteau unu-ntr-altul: bambus, mesteacăn argintiu, fagi și nuci spanioli se îmbulzeau în jurul a patru bălți puturoase, aspirând apa din solul mlăștinos. Țesătura vegetală din jurul acelor copaci semăna cu o junglă, iar vara bălțile păreau să fiarbă în clocot.

La 8.30 în acea seară, cu doar câteva minute înainte ca parcul să fie înconjurat de poliție, nu departe de bălțile cu pricina, se afla un bărbat singuratic, târșându-și picioarele printre copaci, cu o privire preocupată. Roland Klare ducea o existență retrasă, de sihastru – cu stări proaste de spirit și cu perioade de letargie – iar uneori, în funcție de toane, strângea obiecte de prin gunoaie. Rudă umană a gândacului de bălegar, pentru Klare nimic nu era de aruncat sau imposibil de salvat. Cunoștea parcul bine și deseori hălăduia prin zonă, scurmând cutiile de

gunoi sau cercetând după resturi pe sub băncile din parc. Oamenii îl lăsau în pace. Purta părul lung, aproape ca o femeie, și târa după el un miros insuportabil. Un miros cunoscut, de haine murdare și urină.

Stătea acum cu mâinile vârâte în buzunare și se holba la obiectul aflat la picioarele sale. Era un aparat de fotografiat. O cameră Pentax. Veche și hărtănită. O ridică și îi examină cu atenție gradul de uzură, ținând-o aproape de ochi pentru că era tot mai întuneric. Roland Klare dusese alte patru sau cinci aparate în apartamentul său, printre obiectele recuperate de prin gunoaiele reciclabile. Avea chiar și bucăți și piese din echipamentul folosit pentru dezvoltare. Puse repede aparatul Pentax în buzunat și-și târșâi picioarele prin zonă, cercetând grămezile de frunze. Dimineată fusese o rupere de nori, dar după aceea soarele bătuse tăpșanul toată după-amiaza, iar firele de iarbă erau acum uscate până la rădăcină.

Doi pași mai încolo era zvârlită o pereche roz de mănuși mari, pe care le strecură alături de aparatul de fotografiat. Continuă o vreme să meargă prin întunericul tot mai profund. Nu merita să păstreze mănușile de cauciuc, decise el după ce le examină sub un stâlp de iluminat de pe stradă. Prea uzate. Le aruncă într-o grămadă de gunoi pe Railton Road. Dar aparatul de fotografiat?! Un aparat foto nu putea fi aruncat așa, cu una, cu două.

Era o seară liniștită pentru India 99, elicopterul Squirrel cu două motoare care se ridică de pe aeroportul din Lippits Hill. Soarele apusese, iar căldura și perdeaua joasă de nori le dădeau dureri de cap echipei aeriene de sprijin. Atinseseră cele 12 obiective stabilite pentru unitatea lor cât putuseră de repede – aeroportul Heathrow, Domul, Canary Wharf, câteva centrale electrice, inclusiv Battersea, și erau gata să-și stabilească